

Tajemnice loży masońskiej

ujawnił proces o ukrywanie dezertera

WARSZAWA, 27.4. W Sądzie okręgowym w Warszawie odbył się proces o ukrywanie dezertera, członka ożukowego o ukrywanie we własnym mieszkaniu poszukiwanego przez władze woj. śląskie pułkownika, dezertera Alfreda Zielonko.

Zarówno Muskat jak i Zielonko byli członkami organizacji masońskiej „Ogniw”.

Przed procesem ustalono, że członkami loży „Ogniw” mieszkający się przy ulicy Pienkowskiej 14 (właśc. wiceadmirała) byli: adw. Jakub Muskat, mistrz „katedry finansów” loży — Alfred Zielonko, słynący za dezercję na półtora roku więzienia, „wielki mistrz” inż. Aleksander Pawłowski, Ję. P. Gurnowski, kucharz loży, dalsi: Tadeusz Hucier „Sztur” zastępcą wielkiego mistrza, właściciel pensjonatu — „Śródbrozowianka” pod Warszawą, dr. Warsztner z Inowrocławia — słynny „graniś” wszystkich loży, Kolaś loży im. Adama Mickiewicza w Łodzi, „wielki mistrz” (venérable) Stanisław — przewodniczący inauguracyjnego zwołania loży w r. 1935, wreszcie Władimir Szapiro, który przyniósł do Zielonemu rozkaz 104, że ma zaprzestać dalszej działalności jako oraz najsłynniejszy już „duś braci” Jerzy Machoń.

Zwołane przez prokuratora Naumowiciwa dokumenty loży „Ogniw” zawierały, jak protokoły zebrań loży, listy obywatelskie, listy, fotografie makabrycznych skłopotów, przy których odgrywały się uczestnicy i obrzędy „Zdemokratyzowania” rzytualny rytuał przysięgi; na wieńcach zachowanie tajemnicy: przed czarnym katafalkiem, na którym leżał kościotrup odwieziony luzem składali przy sięganiu łoża we frakach i białych rękawiczkach.

W pierwszej fazie obrzędu przysięgi kandydatom wiano oczu chustką a ręce łożem. Po przyjęciu odpłać za łoża, o czym zmielomowa fałszywym. Symbolizm tego obrzędu jest — wina, przez przyjęcie do loży „braci” ma pnieć rżnię na oczy, uczynić pełną wolności.

Przysega, w której braci zobowiązuje, że „nie wyrażać kryzysy samej loży, nie wyrzekać jej tajemnic oraz odzyskać niezłomność w zadaniach komunikacji z braci”, nie była tylko ciekawą formalką. Ono „braci” Muskat odmawia, odpowiadając na pytania sądu do dezercyj loży i podawał jej członków na słonie ten sam „braci” Muskat ukrywał w swoim mieszkaniu „przebiegłego „braci” Zielonko, oto „braci” Zielonko otrzymujący rozkaz loży zastępnictwa ukrywania się, gdyż inwigilacja innych „braci” zgarniała istnienie samej loży, wreszcie „braci” Hucier-Szturka, kategory-

cznie odmawia wydania współzłotych „masońskich” w „głównie wojaków”.

Łoża starała się jednak nie tylko odzyskać niezłomność wobec loży, ale i „właściwie” im żyć w swobodny sposób. Stwierdziło „złoty” konflikt z lożą siewską, którą „właściwie” od wojska.

W tym celu rozpowszechnił po naradzie ogłoszono wyrok, skazujący adwokatów Mu-

szkaka na dwa lata więzienia.

Do „Ogniw” należała loża w wyroku 15 000. Sądz postawiono zarzuty: areszt, jako środek zapobiegawczy.

W motywach wyroku sąd stwierdził, że nie dał wiary zeznaniom oskarżonego i określił je jako wyidealne i nieprawdziwe. W motywach wyroku jest również powiedziane, że loża masońska „Ogniw” była organizacją nielegalną i tajną.

RESTAURACJA
KABARET
DANCING

„SAVOY” Sosnowiec ul. 3-Maja 1

ul. 61-901 PODZIEMIA — TEL. 61-904

UWAGA — Zmiana programu — UWAGA

Niechwała atrakcja „Savoy”! Tenże tytuł kilka dni przed wyjazdami de Rumor! PENOENAINA KORBITA — WAZ, srebrochła berko; — Wiedonia CORRY. Kto nie widział i nie podziwiał, niech wyobrazić sobie ostatnią atrakcję.

Ponadto doet „Landhoff” w tańcach srebrochłoty i fantazyjnych. Przebiegają dwa polski: LUKASZEWICZ I KATOWSKI, napowiadają polską parę tańczącą próbując fantazji artystycznej, srebrochłoty przebieg „SWING” i doskonałą wspaniałą „TASY RTMY” ZOSIA DELANCA, najlepiej zbudowana srebrochłota, tancerz w swoim repertuarze: Miłość międzynarodowa — Siłanka chłopaka i t. j. Początek programu o godz. 23.45. W niedziele i święta podwójnie taneczne i pełny program artystyczny od godz. 17 do 19.

Jak będą witać Włochy kanclerza Hitlera

Z Rzymu donoszą:

Przygotowania do przyjęcia kanclerza Hitlera dobiegają końca. Nowy dworzec restylizowany całkowicie przez budowniczą i posiada charakter nowoczesnej budowli, która północną, została szeroką aleją z brumą św. Pawła.

Wzduż alei zasłanono pinie i zamieszono dwa rzędy masztów, na których zawieszono białe sztandary. — Aloja Triumfatorów (Via dei Triumfatori) — zbudowana została z obu stron regim, i tarcz w kształcie świeczników, z których buchają białe płomienie. Również na „Via dei Impero” zaplano dwa rzędy olbrzymich pochodni.

Cela droga, którą przejeżdżać ma kanclerz Hitler w okolicy zabitych

minuta, odzwierciedlać będzie dzieje i potęgę starożytnego Rzymu. To też nie tylko fragmenty miasta, którym jest ono, nie ma ono stylu monumentalnego, zwołanie zwanego dozwolonym z ziemi, fontannami i grą świateł.

Z niezwykłym naciskiem świdków — przygotowało się również oświetlenie forum Musońskiego. Stadion marmurowy, gdzie odbędzie się popis młodzieży, oświetlony będzie 40 potężnymi reflektorami.

Wedle krążących pogłosek, po wyjeździe kanclerza Hitlera, wyjedzie do Berlina specjalna wózek, delegacja handlowa z senatorami Giannini na czele, celem przeprowadzenia rokowań gospodarczych z Rzeszą.

Na dożywotnie więzienie sąd skazał morderczynię córki

ŁÓDŹ, 27.4. — We wtorek przed Sądem okręgowym w Łodzi stanęła morderczyni Maria Zajdłowa, oskarżona o zamordowanie swej córki 12-letniej Zo-fii i utopienie jej zwłok w ubikacji. Zajdłowa po zamordowaniu córki — próbowała pozabyć symbolizację zaginięcia odzwierciedla. Zgłosiła się ona w

dnia 28 stycznia do III komisariatu P.P. w Łodzi, składając Zmłodowanie o fałszywym zeznaniu córki. W dwa dni później Zajdłowa przedstawiła polski anonimowy list, w którym tajemniczożona żona zawiadamiała, że córka została zgwałcona i zamordowana i ten sam los — grozi — ma spotkać Zajdłową.

W hotel dochodził stwierdzenie, że Zajdłowa sama zamordowała swą córkę. Po długich poszukiwaniach a dołu kłopotownym wydobyciu zwłok dochodziło z rannymi na głowie i ciele. Wbrew oczywistym dowodom, Zajdłowa wypierała się morderstwa, symulując ataki nerwów i podcoła.

Powodzenie jednego z takich ataków, symulowanych przez Zajdłową, nie można było w żadnym sposób dozwol. Od amonitacji niebala spawali czepić woż nos, jednak nie nie potrzebnie jej marnie do obwarcia szoku i skłoniło do przemyślenia się do zbrodni.

Dopiero jeden z oficerów P.P. wpadł na pomysł i odwiadczył Zajdłowej, że jeżeli jej było tak źle i morderca zarządza rozpowszechnienie na formie potoczki odzwierciedla na sądy. Zajdłowa od przeprowadza do celu pogłębianie próbągła sobie poznać i to ją ostatecznie zdemoralizowało. Po zmalerzeniu w jej domu śladów krwi i morderstwa mordercy, przynajmniej się wreszcie do winy.

Oskarżona Zajdłowa na szpitalu, przeprowadzonego przynajmniej do szoku dnia, zaznaczając jednak, że nie miała zamiaru zabić córki. Po powrocie za szpitala miała z córką spójność i morderstwo awaryjne, w czasie którego dziecko swoje udusiła. Składając wyjaśnienia Zajdłowa, drobia, szeptuła, błędnie, płacze. Zmiana ona dalej, że miała zamiar ukryć zwłoki córki w komórnach, ale nie potrafiła skłonić, że do ubikacji jest obywateli oparla się o ścianę a ciało wsunęło się jej i wpadło do wody.

O godz. 16 po zaznaniach świadców, sąd zaczął przemyśle po godzinie 18, po czym nastąpił pilos prokuratora a nast. obywateli Zajdłowa. Została ona skazana na dożywotnie więzienie, a prokuratora i obrońcy sąd udał się na naradę i o godz. 21.30 ogłoszono wyrok, który morderczyni Zajdłowa została skazana za zamordowanie swej córki Zo-fii 12 lat, na karę dożywotniego więzienia.

Niesześciwony wypadek ROWERZYSTY Z ZAKWICIA

Indyjsy osca w Piekarni kł. powozu. Stanisław Michalak z Zakwicia uległ wypadkowi własnej nieostrożności zdemoralizowania wypadku. Uderzył on wypadkiem nieprawidłowo formując z prawej korbki. Wodzie nie zdemoralizował tego manewru, uświadomił się również w prawo, by zostać miejsce mijającego go autobusowi i wskazać tego tracił rowerzystę, który upadł na bruk, doznał obrażeń na całym ciele i złamał kość udową.

H. RABE

POŻAR W LONDYNIE

POWIEŚĆ WSPÓŁCZESNA

Heda ślicznej gwiazdy. Jeli dawnie... co dzień zamawiali to samo w Wita. Na małym wiezaku przy drzewach wisiał jeden tylko płaszcz — brązowy ulster Hedy z cienkiej, nieprzemakalnej wlny; Konstancja zjęła z ramienia i powiesiła na poręczu wolnego krzesła obłomkowego srebrnego łosa.

Elegancki ulster i bogate futro nie odpowiadały skromnemu otoczeniu — tu byłaby na miejscu apasza z farbami wizerunków i tani płaszcz, podszewy wiatrem, jeli nosił kiedyś Roman Heda. Zszalała była wiosna i prawie wszyscy mężczyźni, siedzący w okienkach, byli w garniturach marnych wosków i bez kapeluszy.

Łoz on o tym nie myślał. Zanurzył się tylko w jasną, beznaką przeszłość, widział tylko to, co chciał widzieć, patrzył na siebie oczami z przed piętnastu lat. Nie dostrzegł zdmierzających i nie-

spokoiła w Poznaniu młodość pięknie łał, spłynęły one po niej, nie pozostawiając jej najmniejszego śladu. Piętnaście lat odosobnienia duchowego, ustawicznej troski o panowanie nad sobą, młodego obowiązu — rozwiły się nagłe jak lelek chmurka.

Z tego uśmiechu wykwiliła piękna dziewczynka, owiana czerem młodości, młoda piewka sobą całe życie, które składała ufin w jego ręce.

SOBOTA

Heda, się zbudziła. Półkój był pełen światła i słońca. Musnął go po twarzy świeży, łagodny wietrzyk, ulatujący jej przez otwarte naciągane okna.

Przynajmniej mocno powieki i przeciągnął się z rozkoszą.

Nagle rżnął samolot czy i usiadł na łóżku: przebiegnęło się w głowie, opadły go w jednej chwili radosne wspomnienia z wzruszającego wczorasia.

Konstancja Ota... Nie rozumiał, jak

mógł zasnąć. Przecież kołchała go, żnów do niego należała... Był niewymownia szczęśliwy.

Zamknięty wszystkie czynniki, zwiaż zane z rannym wstawaniem, były pasmem drobnych przykrości, które pały usposobienie; woda w wannie była za zimna lub za gorąca; kładły nóg do gołębienia był tepy, spinał nie chciał wchodzić do dużej kłopotliwej, a najgorzej było perspektywą nudnego, nieczym nie wypchniętego dnia. Czuł się marnie do dopiero wieczorem, widząc mroże rure śmiałych twarzy na zaskoczonej widowni.

Ale tego prania wczoraj było inaczej. Wszelkie przedmioty objawiały niewiadomą przyjaźń, jak gdyby się starały uprzedzić najmniejszego złyżaczka. Czuł się wolny, rześki, silny — i nagle ko zochoty, jeszcze więcej niż przed piętnastu laty.

Wysej z hotelu, wymijając wesoło lasika. Życie należało przedziwnego uroku, a miłość... na to określone światło słońca.

(C. d. n.)

POSEL, HOPPE LOZN

